

זכור את יום השבת לקדשו - זכרהו מאחד בשבת! הלכות שבת היומיו

מבין "הלכות שבת היומיו" - ללימוד כל שולחן ערוך "הלכות שבת" במעגל כל ימות השנה - עמוד אחד לכל יום שיעל ידו "מפעל עולמי ללימוד שו"ע אורח היים מחבר עם רמ"א"

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני הפלמוד הזה לידי מעשה, ולידי מדות ושרות, ולידי ידיעת התורה. ונהנינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

הלכות שבת היומיו, גליון רצה [295] – ליום כט תמוז

סדר הלימוד ליום כט תמוז – המשך סימן שכו – דיני רחיצה בשבת

ב. יש אומרים דהא דשרי בחמי טבריא דוקא כשאין המקום מקורה אבל אם המקום מקורה אסור משום דאתי לידי זיעה ואסור ויש אומרים דמותר להזיע בחמי טבריה:

ג. אמת המים שהיא חמה אסור להמשיך לתוכה אפילו מערב שבת סילון (פירוש צינור מרזב וסילון דבר אחד הם) של צונן ופי הסילון יוצא חוץ לאמה ומימיו נשפכים לעוקא (פירוש גומא) שבקרקע ואם המשיכו אסורים אפילו המים שנכנסו לה מערב שבת ברחיצה ובשתיה כאלו הביא סילון של מים מערב יום טוב ביום טוב כחמין שהוחמו ביום טוב ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה:

ספר שער ארץ ישראל בו יבואר גודל מעלת קדושת ארץ ישראל – מלוקט מדברי חז"ל ש"ס בבלי ירושלמי ומדרשים, זה"ק תיקונים, כתבי האר"י וספרי הראשונים זלה"ה

אומר: אלימלך וכליון גדולי הדור היו, ופרנסי הדור היו, ומפני מה נענשו? מפני שיצאו מארץ לחוצה לארץ. (בבא בתרא צא.)
טז. אלקיד. משה קאמר אלקיד (ולא אלקינו), לאינון דהוו זמינין למיעאל לארעא קדישא ולקבלא אפי שכינתא כו'. (זוהר ח"ב קמא.)
יז. אמצע. מההיא נקודא אמצעייתא דישובא (דארץ ישראל) מניה אשתיל כל עלמא לכל סטרוי. [תרגום הזוהר: מאותה נקודה אמצעיית שבארץ ישראל נשתל כל העולם]. (זוהר ח"א עח.)
יח. אמצע העולם. קודשא בריך הוא אסחר עלמא סחרניה דנקודה דרא, ומאן איהו דא ארעא קדישא, ארעא קדישא אמצעייתא דעלמא [תרגום הזוהר: ארץ ישראל היא באמצע העולם]. (זוהר ח"ב קנז.)
יט. אמר רבי יוסי בן חלפתא לרבי ישמעאל בנו: אתה מבקש לראות את השכינה בעולם הזה, עפוק בתורה בארץ ישראל. (מדרש שוחר טוב)
כ. אמר רבי אושעיא: מהו דכתוב (זכריה יא, ז): "ואקח לי שתי מקלות, לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי חובלים", "נעם" אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל שמנעימים זה לזה בהלכה, "חובלים" אלו תלמידי חכמים שבבבל שמהבלים זה את זה בהלכה. (סנהדרין כה.)

יב. אין תורה כתורת ארץ ישראל, ולא חכמה כחכמת ארץ ישראל. (ספרי עקב)
יג. אין מוגדלין בהמה דקה בארץ ישראל. מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מלבו, ושאלו לרופאים ואמרו: אין לו תקנה עד שינק חלב רותח משחרית לשחרית, והביאו לו עז, וקשרו לו בכרעי המטה, והיה יונק ממנה משחרית לשחרית. נכנסו חבריו לבקרו, כיון שראו אותה העז קשורה בכרעי המטה, חזרו לאחוריהם ואמרו: לסמים מזויין בביתו של זה ואנו נכנסין אצלו? ישבו ובדקו, ולא מצאו בו אלא אותו עון של אותה העז, ואף הוא בשעת מיתתו אמר: יודע אני שאין בי עון אלא עון אותה העז שעברתי על דברי חכמים (שאמרו אין מוגדלין בהמה דקה בארץ ישראל משום ישוב ארץ ישראל). (בבא קמא פ.)
יד. אין מוציאין פירות מארץ ישראל, דברים שיש בהם חיי נפש. רבי יהודה בן בתירא מתיר ביין מפני שממעט את התיפלה. תנו רבנן: אין משתכרין בארץ ישראל בדברים שיש בהם חיי נפש, כגון יינות ושמנים וסלתות. (בבא בתרא צא.)
טו. אין יוצאין מארץ לחוצה לארץ, אלא אם כן עמדו סאתים בסלע. אמר ר' שמעון: אימת? בזמן שאינו מוצא ליקה, אבל בזמן שמוצא ליקה, אפילו עמדה סאה בסלע, לא יצא. וכן היה רבי שמעון בר יוחאי